

ACTA MOLDAVIAE MERIDIONALIS
VASLUI
VII—VIII, 1985—1986

DOCUMENTUL FALS, DATAT 1428, 11 IULIE

VOICA MARIA PUȘCAȘU

În cuprinsul capitolului consacrat editării documentelor false, primul volum al colecției „Documenta Romainiae Historica“, A — Moldova, publică textul slavon și traducerea actului datat 11 iulie 1428, M-rea Bistrița¹. Comentariul autorilor ediției consideră falsul realizat probabil în cea de a doua jumătate a secolului al XVI-lea — în baza unei judicioase analize a grafiei, formularului, limbii, conținutului, etc. — de unde rezultă concluzia că informațiile pe care documentul le cuprinde reflectă realitățile existente în intervalul de timp mai sus specificat; în aceeași măsură, autorii ediției consideră posibil ca falsul să fi fost întocmit după modelul unui act autentic, act ce viza însă o danie de proporții mult mai reduse².

Prin actul fals în discuție, Alexandru cel Bun conferea ctitoriei sale de la Bistrița 50 de biserici din ținutul Sucevei³ uric cu tot venitul.

Printre puținele acte cu un conținut similar păstrate și, probabil, chiar și emise — cel mai vechi, datat 1446 iunie 6, Vaslui, referă asupra daniei tuturor popilor din satele mănăstirii Neamț, cu toate veniturile, să asculte de menționata mănăstire⁴. Însă primul act care aduce prețioase lămuriri cu privire la felul în care trebuie înțeles conținutul actului fals ce ne preocupă, este documentul emis la Iași, în 27 iunie 1449, în beneficiul mănăstirii Pobrata⁵.

Conform textului rezumatului documentului, redactat de autorii ediției⁶, „Alexandru voievod acordă egumenul mănăstirii Pobrata și dregătorilor acestuia dreptul de a-i judeca pe oamenii din **satele mănăstirești** (subl. n.) pentru orice fel de faptă, interzicând dregătorilor și slujitorilor domnești să intre în aceste sate; de asemenea hotărăște ca preoții din aceleași sate să asculte de m-rea Pobrata, scoțindu-i de sub jurisdicția directă a mitropolitului și a protopopilor“. Detaliind, în conformitate cu textul actului, urma ca preoții din satele mănăstirii „să asculte“ de m-rea Pobrata „cu tot venitul“ care — din momentul emiterii actului — trebuia să revină sus amintitei instituții monahale și nu „mitropoliților și protopopilor“, cum se procedase pînă atunci.

Din cele de mai sus reiese limpede că preoții și, respectiv bisericile „ascultau“ în principiu de forurile eparhiale (protopopi, episcopi, mitropoliți) în care se înscriseră satele și indiferent dacă acestea erau

sau nu în stăpînirea unor persoane sau instituții. Pentru ca veniturile bisericilor să poată reveni unui alt beneficiar, era nevoie de un act special emis — cum este cazul celui din 1449 — ; mai mult, și în cazul actului emis în favoarea M-rii Neamț (1446) și în cazul celui emis în favoarea M-rii Pobrata, au fost concesdate respectivelor mănăstiri numai veniturile bisericilor aflătoare în sate care deja le aparțineau.

Aceeași situație este confirmată și de actul emis de Ștefan cel Mare în beneficiul m-rii Putna, la 15 martie 1490, Suceava prin care sînt date „toate bisericile și cu toți popii care sînt în satele ce asculta de acea sfîntă mănăstire de la Putna“, menționîndu-se „binecuvîntarea“ mitropolitului Gheorghe al Sucevei — deci acordul acestuia. Mai mult „oricîte biserici se vor face și se vor înoui de aci înainte și oricîți popi se vor pune în toate acele sate mănăstirești mai sus scrise... cî toți să asculte de acea sfîntă mănăstire a noastră de la Putna și să plătească dare acolo și tot venitul ce se cuvine unui mitropolit de la popi“¹.

Aparent, cel mai asemănător act autentic comparabil cu falsul datat 11 iulie 1428, este însă actul emis la Suceava, tot la 15 martie 1490, prin care Ștefan cel Mare dă și întărește episcopiei de Rădăuți 50 de biserici cu popii „din ținutul Suceava 44 ; inr din ținutul Cernăuți 6... care... au fost date de bunicul nostru Alexandru voievod „pentru ca acestea“ să asculte de episcopia noastră de la Rădăuți a Sf. Nicolae, și cu darea, și cu plocoanele și cu toate pricinile și cu tot venitul bisericesc“².

În esență, actul destinat episcopiei Rădăuților, întărește tocmai acea „ascultare“ datorată „de jure“ și „de facto“, de toți preoții bisericilor către forurile superioare ale ierarhiei ecleziastice cu prerogative spiritual administrative generale — în cazul în speță, episcopiei de Rădăuți. Și tocmai absolvirea de această „ascultare“ (inclusiv dări, plocoane, venituri bisericesti, pricini etc.) cuvenită, respectiv, protopopilor, episcopilor sau mitropolilor era consfințită prin actele din 1446, pentru M-rea Neamț, din 1449, pentru M-rea Pobrata și din 1490, pentru M-rea Putna.

Din cele sumar expuse pînă acum reiese clar, credem, că emite-rea — eventuală — a unui act de danie în beneficiul M-rii Bistrița pentru cedarea veniturilor bisericilor din 50 de sate, ar fi comportat :

— fie acordul explicit și renunțarea la drepturile firești ale Mitropoliei Sucevei, sau — mai curînd — al Episcopiei Romanului asupra veniturilor respectivelor bunuri ; falsul datat 1428 reprezentînd un act de danie, deci inițial, și nu de întărire, nu menționează în nici un fel un asemenea acord ;

— fie ca, cel puțin, satele în care se aflau respectivele biserici să se fi aflat în stăpînirea M-rii Bistrița.

Cum prima dintre cele două condiții nu este îndeplinită de conținutul actului datat 11 iulie 1428, rămîne să examinăm în ce măsură poate fi demonstrată — sau nu — cea de a doua.

Posesiunile M-rii Bistrița sînt întărite de mai multe ori în decursul secolelor al XV-lea și al XVI-lea³, dar — în nici un caz ele nu

au ajuns să cuprindă vreodată posesiunile sugerate de actul fals în discuție.

Operind o simplă numerotare, de la 1 la 50, în ordinea enumerării satelor cu biserici din cuprinsul documentului fals, datat 11 iulie 1428 și — apoi — localizarea acestora pe hartă ¹⁰, s-a ajuns la unele observații preliminare (vezi fig. 1). Satele enumerate de act sînt înșiruite aproape fără nici un fel de criteriu logic ținînd de dispunerea lor în teritoriu. Traseul „zig-zagat“ al unei linii imaginare care ar uni pe hartă punctele de localizare a satelor, în ordinea enumerării acestora, atrage de la bun început atenția.

O serie de sate au fost consemnate în cuprinsul actului cu denumirea pe care o purtau în răstimpul primei jumătăți a sec. al XV-lea denumire care — odată cu a doua jumătate a aceluiași secol — s-a schimbat ¹¹. Situația reflectă, desigur, existența unuia sau mai multor acte originale care să fi folosit numele curent în etapa istorică respectivă, documente care au „inspirat“ pe falsificatorii actului din 11 iulie 1428 întru conferirea unei note mai accentuate de autenticitate. Este cazul „bisericii de la Boț“ (nr. 16, cf. numerotării noastre), numele satului devenind Boțești, din a doua jumătate a secolului al XV-lea; „biserica de la Seucă“ (26), devenit Seucăuți și, apoi Săucești; „biserica de la Zane“ (27), devenit Zănești; „biserica de la Sluga Stan“ (35), devenit Slugani, etc.

Documentarea de care dispunem, cu privire la unele sate cuprinse în actul ce ne preocupă, confirmă, împrejurarea că acestea nu au aparținut — cel puțin pentru anumite intervale de timp M-rii Bistrița.

Satele: al lui Dolh Mihai, Mărăcetești și Dobreni (2, 3, 4) au fost întărite lui Baico ¹², ca ocină dreaptă a sa, cu specificarea că la Dolhești își avea casă ¹³ la 12 aprilie 1436.

Cu privire la satul Lăslăuani (15), pe Cracău, la 6 noiembrie 1491 sînt întărite ocinile nepoților lui Laslău Buhaicea ¹⁴ iar la 9 ianuarie 1519, Suceava ¹⁵ și 2 iunie 1546, Huși ¹⁶, părți din satul Lăslăuani sînt vîndute în repetate rînduri.

Suretul unui act din 25 septembrie 1462, Suceava menționează un ispisoc pentru satele Dușești (6) și Soci (7), care aparțineau Anei sora Simei logofătul și a lui Dima, jupîneasa lui Bîrsan ¹⁷; la 22 martie 1529 Huși, aceleași ocini sînt întărite descendenților celor anteriori menționați ¹⁸.

Satele Griclești (3) și Lupșești (10) sînt amintite la 22 martie 1500, Iași a fi fost în hotar cu Cancelești, proprietate a M-rii Bistrița încă din vremea lui Alexandru cel Bun ¹⁹.

Satul Turbătești (11) considerăm că poate fi identificat cu cel „unde a fost casa lui Oancea“, pe Cracău, în apropierea pîrîului Turbata cumpărat de la Cozma Șarpe, împreună cu o mînăstire de la fii „Turbatului“ la 26 dec. 1518 ²⁰ și donat M-rii Neamț.

La 8 aprilie 1419, Suceava, Dragomir și Ioanăș, fii lui Ștefan a lui Borilă, primesc pentru dreaptă și credincioasă slujbă, trei sate în Cîmpul lui Dragoș, pe Nechid, primul fiind „un sat unde este casa lor“ ²¹,

(a Borileștilor, n.n.) iar la 1 febr. 1481, Suceava, fiica lui Ioaniș Boriescu, Marina Lolca, schimbă cu Ștefan cel Mare „ocina ei dreaptă... două sate... Borileștii și Drăgoțeștii⁴“. Desigur este vorba de același sat Borilești (14) menționat în actul fals în discuție. Aceleași două sate sînt date de Ștefan cel Mare M-rii Tazlău²², danie întărită și la 4 iunie, 1519, Hirălău²³.

Satul Averești (15), pe Cracău este dăruit lui pan Comarici la 17 februarie 1438²⁴, pentru ca, mult mai târziu, la 12 decembrie 1594, să fie dat M-rii Aroneanu, cu specificarea că pînă atunci Avereștii fuseseră ascultători de curtea din Piatra²⁵.

Satele „de la Boț“ (16), Itrinești (49) și Bărbătești (50), localizabile între actualele comune Girov și Mărgineni, au aparținut lui Lațco Boț²⁶; la 2 noiembrie 1491, Suceava, Itrinești sînt întăriți descendenților acestuia, conform privilegiului din vremea lui Alexandru cel Bun²⁷. În 1595 însă, satul Boțești pe Cracău este dat M-rii Rișca cu specificarea că fuseseră drept domnesc ascultători de Piatra²⁸.

La 25 decembrie 1591, Iași, este întărită dania lui Petru voievod pentru M-rea Pingărați, a satelor Bilăești (Bilești), (18) și Ivănești (17) pe Cracău²⁹.

Satele Oprișeni (19), Brășăuți (23), Mituc (24) și Sobolea (25) aparțineau toate M-rii Bistrița³⁰.

În 1438 satul Seucăuți, la Gura Cracăului este dat M-rii Neamț³¹; este foarte probabil vorba de satul cu „biserica de la Seucă“ (26), zonă inclusă în teritoriul comunei Rosnov³².

Satul Zane (27), numit din a doua jumătate a sec. al XV-lea Zănești, este întărit M-rii Tazlău la 7 februarie 1569, în baza daniei făcută de Ștefan cel Mare³³.

Satul în care exista „biserica de la Herlic“ (34) considerăm că trebuie pus în legătură cu informațiile documentului din 9 noiembrie 1438, prin care se întărea lui Tatul Herlic și nepoților săi, 3 sate, pe Bistrița, printre care „Moineștii unde au fost casa lui Herlic... în gura Orbicului“³⁴.

Satele: lui Sluga Stan (35) și lui Caliu (36), devenite respectiv, Slugani și Calienești foste domnești, sînt date de schimb M-rii Bistrița la 22 martie 1500³⁵ și întărite la 18 aprilie 1576³⁶.

Satul Triabăș (37) aparținuse — la 15 martie 1489 — lui Coste Tudora³⁷ pentru ca la 5 iulie 1591 să fie dat — din cuprinsul ocolului Tg. Bacău — lui Andrei Vornicu³⁸.

Miclea (38) și Oșmelea (40), devenite Miclești și Oșmelești, prin însuși toponimiile lor, dar și prin confirmare documentară, au aparținut (împreună cu alte sate) lui Andrei Dolha și fraților săi Miclea și Mărușca, toți nepoții Oșmeloae (subl. n.), înainte de 1496³⁹; urmașii acestora le vînd în 1569, mai 15⁴⁰ și, respectiv, 1546, mai 17⁴¹.

Cu privire la satul în care era „biserica lui Bărea“ (39), există două alternative cu privire la posibila lui identificare: sau admitem că este vorba de „satul lui Bărea“, pe pîriul Negru (deci zona comunei Berești-Bistrița, județul Bacău), conform informațiilor actului din 4 august

1400⁴²; sau admitem că poate fi zona din preajma comunei Berești-Tazlău — unde avuseseră ocini membrii familiei lui Mihul Berescu, cu privilegiu încă din vremea domniei lui Alexandru cel Bun⁴³.

Satul în care era „biserica lui Petre Bârgău“ (41), personaj necunoscut documentar, este de asociat, probabil, cu fostele posesiuni ale familiei lui Ștefan Bârgău, boier în sfatul domnesc din anii 1401 și 1403⁴⁴.

La 1 septembrie 1444, jumătate din satul Hlăpești (420), pe Pîrful Alb, este dată lui Mic Crai⁴⁵ și apoi, la 1479 este întărită ca „ocină dreaptă“ probabil descendenților acestuia⁴⁶.

Satul Hindău (43) poate fi pus în legătură — eventual — cu Șarban Hindău care avea dani pe Topolița și Cracău⁴⁷.

Praja (45) trebuie pus în legătură cu posesiunile în zonă ale lui Toader și Neaga — „copii Prăjii“ — întărite la 11 aprilie 1555, conform privilegiilor de cumpărătură al „Prăjii“ în vremea domniei lui Alexandru cel Bun⁴⁸.

Satul în care era „biserica lui Porcu“ (46) aparținea lui Ion Porcu care, la 27 iulie 1448 avea aici ocină și curte, pe Pîrful Negru⁴⁹; la 16 ianuarie 1491, Suceava sînt menționați Petriman cu surorile sale, nepoții lui Oană Porcu, cu posesiuni pe Tazlău⁵⁰, iar la 8 aprilie 1560 descendenții acestora primesc întărire asupra împărțirii posesiunii ocinilor lor, Porcești, Brebi și Hociungi⁵¹.

Satul Gogimani (47) aparținea, la 27 februarie 1442, lui pan Andronic și fiul său, pan Costea logofăt (cărora le fusese dat de Andriaș și Ciorra) fii lui Stăniță⁵² ai căror descendenți primesc întărire asupra satului Gogimani, la 13 decembrie 1585⁵³.

Satul în care se afla „biserica lui Bogdan de la Pîrful Alb“ (48) poate fi pus în legătură cu pan Vlad de la Pîrful Alb, menționat ca boier în sfat în anii 1414 și 1415⁵⁴ care — la rîndul lui — poate fi eventual identificat cu „pan Vlad și fratele său Bogdan“ menționat în anul 1403⁵⁵.

În concluzia acestui sumar și totuși obositor excurs, putem desprinde următoarele

— șase dintre satele enumerate în documentul fals, datat 11 iulie 1428, au aparținut „de facto“ M-rii Bistrița. Primele patru (Oprieni, Bră-săuți, Hituc, Sobolea) încă din vremea lui Alexandru cel Bun, iar, ultimele (Slupani și Calienești) începînd cu data de 22 martie 1500. În acest sens, un eventual act autentic de cedare a veniturilor bisericilor din satele M-rii Bistrița a putut fi emis încă în vremea domniei lui Alexandru cel Bun referind asupra primelor patru sate amintite sau după 22 martie 1500 în cazul în care cuprindea toate cele șase sate.

— două sate (Grielești și Lupșești) erau în hotar cu un sat poseiune a M-rii Bistrița, Căucelești.

— Despre alte 14 sate cu biserici — menționate în documentul fals discutat — nu deținem nici un fel de informație documentară pînă la sfîrșitul secolului al XVI-lea.

— Majoritatea toponimelor amintite în același document se referă însă la sate despre care cunoaștem — după cum am încercat să demonstrăm — în stăpînirea cui și pentru ce etapă istorică acestea sau aflat. Este vorba de 23 de sate care, pînă către sfîrșitul secolului al XVI-lea constituiau ocini boierești sau mănăstirești, respectiv, „ascultătoare“ fie de eparhiile cărora li se circumscriau, fie de mănăstirile cărora le aparțineau.

— Ultima categorie de sate, în număr de cinci, beneficiază din punct de vedere informațional, numai de eventualele legături de ordin onomastic sau toponimic, stăpînirea asupra lor fiind deocamdată imposibil de atribuit.

— Rezultă, deci, că prin însăși esența conținutului său, actul datat 11 iulie 1428 este un fals. Niciodată — în decursul secolelor al XV-lea și al XVI-lea — nu au fost cedate vreunei mănăstiri veniturile bisericilor aflătoare în sate care nu se găseau în stăpînirea acestora. Cazurile discutate de noi consemnează astfel de danii, de proporții modeste, (pînă la 6 sate nominalizate) numai cu privire la veniturile bisericilor din sate aparținînd respectivelor instituții monahale.

În antiteză cu aceste puține cazuri (consemnate prin actele din 1446—1449 și 1490 în beneficiul M-rilor Neamț, Pobrata și Putna) se află dania și întărirea veniturilor celor 50 de biserici în favoarea episcopiei Rădăuților, acest ultim citat act fiind, în fapt, o măsură de prevedere împotriva probabilelor tentative de uzurpare a drepturilor deținute de forurile superioare ecleziastice administrative, — protopopiate, episcopii, mitropolie — tentative în rîndul cărora considerăm că se înscriseră și falsul data 11 iulie 1428.

N O T E

¹ DRH, A, Moldova, I, documente false VI, p. 424—425. Falsul a fost pentru prima oară dovedit în cuprinsul acestei colecții de documente. Menționăm că nu vom insista asupra metodei de depistare a falsurilor, problemă tratată de cercetători consacrați în domeniu.

² *Ibidem*.

³ De la prima lectură a textului documentului se observă cu ușurință că satele în care ar fi ființat cele 50 de biserici concesionate, se extind pe un teritoriu care depășește cu mult limitele ținutului Suceava ; (*Ibidem*).

⁴ DRH, A, Moldova, I, doc. 267, p. 378—379.

⁵ DRH, A, Moldova, II, doc. 5, p. 6—8.

⁶ *Ibidem*, p. XXI, doc. 5.

⁷ DRH, A, Moldova, III, doc. 74, p. 140—143, actul a fost întărit și la 17 noiembrie 1502, Suceava (*Ibidem*, doc. 283, p. 503—507) și la 2 februarie 1503, Suceava (*Ibidem*, doc. 285, p. 507—510).

⁸ *Ibidem*, doc. 73, p. 135—139.

⁹ **DRH**, A, Moldova, doc. 107, 146, 167 **DRH**, A, Moldova, 111, doc. 256; 246, 98; **DIR**, A, Moldova, XVI, I, doc. 163.

¹⁰ La localizarea acestor sate am utilizat datele furnizate de indicii de nume și locuri ale volumelor **DRH**, A, Moldova, II și III, coroborate cu rezultatele propriilor investigații.

¹¹ Pentru fiecare caz în parte, vezi indicii **DRH**, A, Moldova, vol. I—III.

¹² Baico, Ion Baicean (sau Bălcean), vezi **DRH**, A, Moldova, I, indice, sub voce.

¹³ **Ibidem**, doc. 147, p. 202—203.

¹⁴ **Ibidem**, III, doc. 105, p. 208—209.

¹⁵ **DIR**, A, Moldova, XVI, I, doc. 127, p. 137—138.

¹⁶ **Ibidem**, doc. 457, p. 530—531.

¹⁷ **DRH**, A, Moldova, II, doc. 109, p. 156—157.

¹⁸ **DIR**, A, Moldova, XVI, I, doc. 278, p. 312—313.

¹⁹ **DRH**, A, Moldova, III, doc. 256, p. 458—460.

²⁰ **DIR**, A, Moldova, XVI, I, doc. 123, p. 131—133.

²¹ **DRH**, A, Moldova, I, doc. 45, p. 64—65.

²² **DRH**, A, Moldova, II, doc. 233, p. 355—357.

²³ **DIR**, A, Moldova, XVI, I, doc. 130, p. 141—142.

²⁴ **DRH**, A, Moldova, I, doc. 179, p. 252—253.

²⁵ **DIR**, A, Moldova, XVI, IV, doc. 144, p. 117—118.

²⁶ Lato Boț, menționat documentar împreună cu fratele său Miclăuș la 13 septembrie 1421 (**DRH**, A, Moldova, I, doc. 48).

²⁷ **DRH**, A, Moldova, III, doc. 104, p. 206—208.

²⁸ **DIR**, A, Moldova, XVI, IV, doc. 122—123.

²⁹ **Ibidem**, doc. 44, p. 39—40.

³⁰ Oprișeni de la 12 iulie 1415; Brășăuți și Mituc de la 6 ianuarie 1411, Suceava; Sobolea este întărit m-rii Bistrița la 15 septembrie 1462 (respectiv, **DRH**, A, Moldova, I, doc. 41, p. 59—61, doc. 29, p. 41—42).

³¹ **Ibidem**, doc. 180, p. 254—256.

³² Trebuie menționat că la 1 iunie 1595 (lași) satul Rosnov pe Bistrița era întărit m-rii Bistrița în baza unor privilegii din timpul lui Alexandru cel Bun (**DIR**, A, Moldova, XVI, IV, doc. 156).

³³ **Ibidem**, II, doc. 193, p. 184.

³⁴ **DRH**, A, Moldova, I, doc. 191, p. 270—271.

³⁵ **Ibidem**, III, doc. 256, p. 458—460.

³⁶ **DIR**, A, Moldova, XVI, III, doc. 87, p. 67—68.

³⁷ **DRH**, A, Moldova, III, doc. 52, p. 98.

³⁸ **DIR**, A, Moldova, XVI, IV, doc. 32, p. 31.

³⁹ **DRH**, A, Moldova, II, doc. 231, doc. 32, p. 31.

⁴⁰ **DIR**, A, Moldova, XVI, II, doc. 203, p. 192—193.

⁴¹ **Ibidem**, I, doc. 460, p. 512—513.

⁴² **DRH**, A, Moldova, I, doc. 11, p. 16—17.

⁴³ **Ibidem**, III, doc. 220, p. 390—391.

⁴⁴ **Ibidem**, I, doc. 13, 17, 18.

⁴⁵ **Ibidem**, doc. 250, p. 353—355.

⁴⁶ **Ibidem**, II, doc. 217, p. 329—331.

⁴⁷ **Ibidem**, I, doc. 7, p. 9.

⁴⁸ **DIR**, A, Moldova, XVI, II, doc. 69, p. 75—76.

⁴⁹ **DRH**, A, Moldova, I, doc. 282, p. 402—403.

⁵⁰ **Ibidem**, III, doc. 86, p. 169—173.

⁵¹ **DIR**, A, Moldova, XVI, II, doc. 135, p. 143.

⁵² **DRH**, A, Moldova, I, doc. 218, p. 305—307.

⁵³ **DIR**, A, Moldova, XVI, III, doc. 363, p. 297.

⁵⁴ **DRH**, A, Moldova, I, doc. 36, 37, 38, 40, 41.

⁵⁵ **Ibidem**, doc. 18, p. 25—27.

LE FAUX DOCUMENT DE 1428 ONZE JUILLET

Résumé

L'analyse méticuleuse du document daté 1428, onze juillet concernant les propriétés du monastère de Bistrița a permis la constatation qu'il est un faux document : jamais, au cours des XV—XVI-e siècles on ne pas cédait à n'importe quelle monastère les revenus des églises villageoises qui étaient sous la domination des propriétaires laïques ou ecclésiastiques.

Le document a été falsifié, probablement au cours de la première moitié du XV-e siècle, affirmation qui résulte grâce à l'analyse de la répartition géographique des villages et des églises données à ce monastère. Ainsi, la localisation effectuée par l'auteur (Fig. 1) prouve que la répartition est faite illogiquement, du point de vue territoriale. Toutefois, l'énumération dans le document de certains villages avec la dénomination du XV-e siècle a permis la constatation — à l'aide des autres documents de l'époque — que celles-ci n'appartenaient au monastère de Bistrița à l'époque sous mentionnée. On constate que „de facto“, le monastère de Bistrița possédait en 1428 onze juillet seulement quatre villages et non pas cinquante qui sont rappelés dans le document sous mentionnée, donnés par le voievod Alexandru cel Bun.

LISTA FIGURILOR

LÉGENDE DES FIGURES

Fig. 1. Harta teritoriilor județelor Neamț și Bacău cu localizarea satelor menționate în documentul fals, datat 11 iulie 1428, în funcție de comunele actuale.

La carte des territoires des départements de Neamț et de Bacău, avec la localisation en fonction des communs actuelles et des villages signalés dans la faux document, daté 1428 onze juillet.

1. Bolojești (c. Gîrcina); 2. Dolh Mihail (c. Dobreni); 3. Mărăiețești (c. Gîrcina); 4. Dobreni (c. Dobreni); 5. Lăslăoani (c. Ștefan cel Mare); 6. Dușești (c. Ștefan cel Mare); 7. Soci (c. Ștefan cel Mare); 8. Grielești (c. Girov); 9. Ștefan (c. Birgăoani); 10. Lupșești (c. Girov); 11. Turbătești (c. Girov); 12. Ilișești (c. Birgăoani); 13. Lincea (c. Girov); 14. Borilești (c. Borlești); 15. Averești (c. Girov); 16. Boț (c. Girov-Mărgineni); 17. Ivănești (c. Rosnov); 18. Bîliești (c. Rosnov); 19. Oprîșeni (c. Gîrcina); 20. Hodor; 21. Piatra; 22. Costea (probablement le district de P. Neamț); 23. Brășăuți (c. Dumbrava Roșie); 24. Mituc (c. Dumbrava Roșie); 25. Sobolea (municipiul P. Neamț); 26. Seucă (c. Rosnov); 27. Zăne (c. Zărnești); 28. Barcea; 29. Lisona; 30. Za...?; 31. Larga; 32. Dănilă (c. Zărnești); 33. Negriștești (c. Podoleni); 34. Herlie (Buhuși); 35. Sluga Stan (c. Borlești-Bistrița); 36. Caliu (c. Blăjești); 37. Trebeș (c. Mărgineni-Bacău); 38. Miclea (Adjud-Vrancea); 39. Bîrca (c. Filipești); 40. Oșmelea (Adjud-Vrancea); 41. Petru Birgău (c. Birgăuani); 42. Hlăpești (c. Dragomirești); 43. Hindău (c. Băltățești); 44. Sandru c. Berești - Bistrița); 45. Praja (c. Secuieni); 46. Pascu (c. Moldoveni); 47. Gogimani (c. Români); 48. Bogdan (c. Războieni); 49. Itrinești; 50. Bărbătești (c. Mărgineni - Neamț).

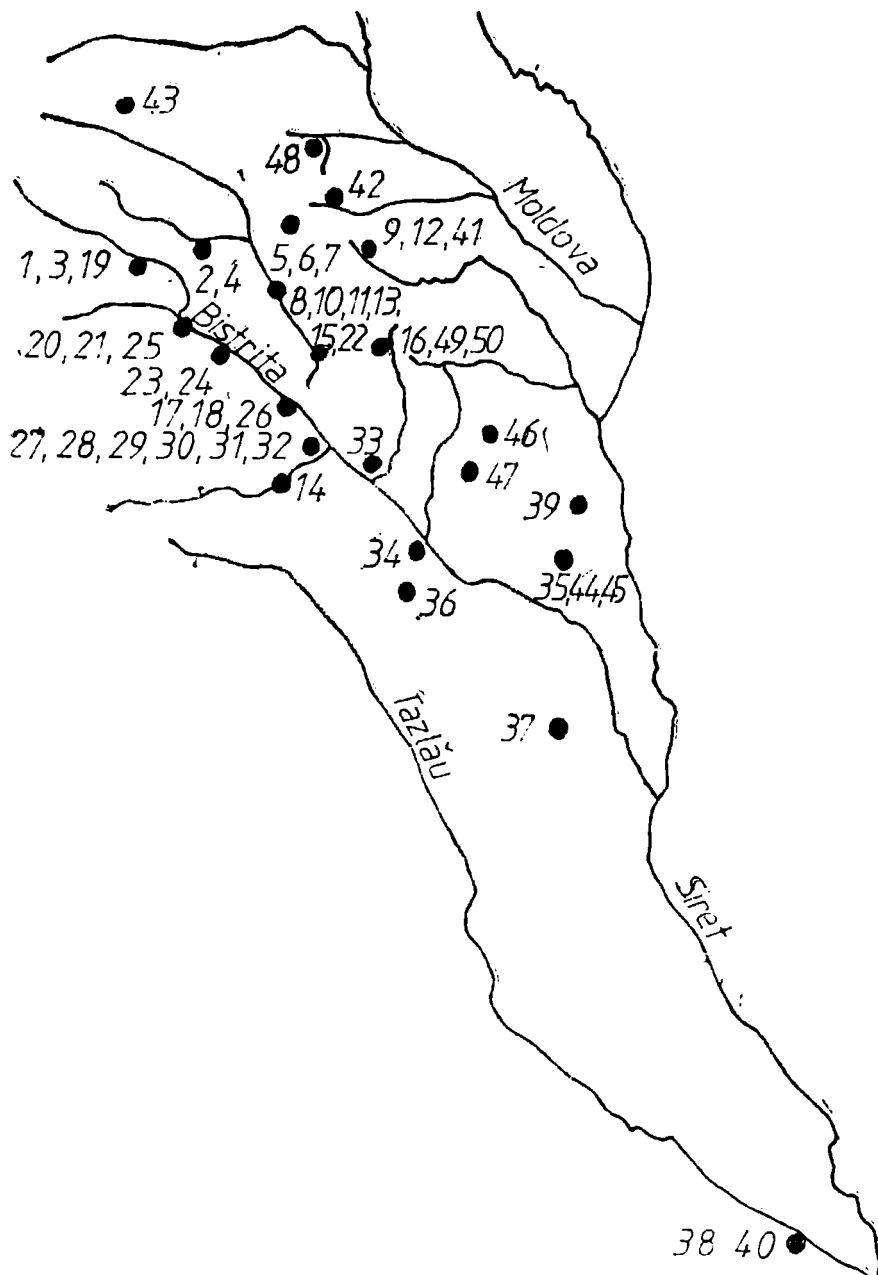

Fig. 1

